

Johannes 11: 1-44

Leven en dood komen in dit evangelieverhaal bij elkaar. Zo diep menselijk. Zo diep realistisch: een mens leeft, een mens gaat dood. En velerlei vragen rondom leven en dood worden door mensen gesteld. Dat is nu ook zo. In de tijd van corona. In de tijd waarin de dood zijn gezicht keer op keer laat zien. Mensen worden ziek, zoals in Johannes 11. Mensen gaan aan de ziekte dood, zoals bij Lazarus. Mensen met een naam. Mensen met een naam betekent in de Schrift, dat zij een achtergrond hebben; dat zij relaties hebben. Zij komen ergens vandaan en gaan ergens naar toe.

Lazarus is ziek. Hij heeft twee zusters, Maria en Martha. De ziekte is hardnekkig. Hij wijkt niet van hem. De zusters zijn wanhopig. Zij roepen hulp in. Zo is het ook nu. In deze tijd van corona. Wanhopige mensen, die niet weten waar ze het moeten zoeken. Of zoals die arts op de TV, de voorzitter van de Nederlandse Vereniging voor Intensive Care, Diederik Gommers, wanhopig was. Hij praatte de 2^e kamer bij over de ontwikkelingen m.b.t. de coronacrisis. Hij was bang dat er in de toekomst te weinig intensive care-bedden zouden zijn. Het aantal getroffen en a.g.v. het virus zou veel te snel stijgen. Daar hadden ze niet op gerekend. Hij schetste een niet al te florissant beeld. In zijn wanhoop weerklonk zijn roep om hulp.

“Heer, uw vriend is ziek.” Bij Hem zoeken hulp. Bij Hem zoeken ze troost. Bij Jezus. In hun wanhoop, met de rug tegen de muur zoeken hun steun, hun troost bij de Heer.

Waar zoeken de mensen in deze tijd hun troost? Op de TV, in de sociale media zien en lezen wij hoe mensen elkaar tot steun willen zijn door middel van muziek, door middel van bemoedigende woorden, door middel van het tonen van oude Tv-programma's. Echter, wanneer een coronapatiënt komt te overlijden dan komt het schrijnende aan de orde: dierbaren kunnen niet op een gepaste manier afscheid nemen. In een gesloten kist, zonder dat de familie ze kan zien, worden ze begraven of gecremeerd. Hoe pijnlijk is dit! Waar haal je de troost vandaan?

Jezus blijft bewust wat langer op de plek waar Hij met zijn leerlingen was. “Want deze ziekte is ter ere van God”, zegt de Heer. Jezus betreft zijn Vader hier ten volle bij. Hij is de Heer over leven en dood. Hij is het, die de levenskracht is van mensen dwars door de dood heen. In leven en in sterven, het is ter ere van God. Hij is het die tegen de doden zegt: “Ik ben de Opstanding”, en tegen de levenden: “Ik ben het leven”. Hij is het die tegen Martha zegt: “Ik ben de opstanding en het leven. Wie in Mij gelooft zal leven ook al is hij gestorven. Geloof je dat?”

Daar komt het op aan: geloof je dat? Geloof je in een Heer, die met je meegaat. Geloof je in een Heer die met je meehuilt. Zoals Johannes dat zegt in vers 35: Jezus begon ook te huilen! Hij laat je niet alleen. Dit verhaal is een teken dat Jezus daadwerkelijk de Opstanding is: Lazarus komt naar buiten. Hij is tegelijkertijd het Leven d.i. dat Jezus de men die gelooft voorbij de dood doet kijken. Geloof je dat?

Geloven is zeer lastig. Met name wanneer het leven zwaar en heftig is. Het geloof blijft een aanvechting. Het geloof haalt het coronavirus niet weg. Het haalt de pijn en het verdriet niet weg. Het haalt de dood niet weg. Nee, dat doet het geloof allemaal niet. Maar wel geeft het je een sterke rug om dit alles te dragen en het laat je zien voorbij de dood, voorbij de pijn, voorbij de ziekte corona. Dit verhaal onderstreept het geloof: Lazarus kom naar buiten!